

ÚJBUDAI ŐSZKÖSZÖNTŐ Fesztivál

**SZEPTEMBER 10.
(VASÁRNAS) 10.00-21.00**

A BELÉPÉS DÍJTALAN!

SZÍNPADI PROGRAM:

10.00 MEGNYITÓ/KÖSZÖNTŐ

10.10 ÖKO-ELŐADÁS – LIM-LOM MESE

11.00 RUBINT RÉKA – TESTÉBRESZTŐ TORNA

12.10 CSEDSZÜNET (INTERJÚK, SZÍNPADI BESZÉLGETÉSEK)

14.00 PANIC CREW

14.40 SZIVÁRVÁNY TÁNCSZÍNHÁZ

15.20 ROCK & MAGIC TÁNCISKOLA

16.00 PETŐFI MUSICAL STÚDIÓ

16.30 BEBE

17.00 PATAKY ATTILA

18.00 BESZÉDEK, SORSOLÁS

18.30 DUKAI REGINA

19.25 ANIMAL CANNIBALS

20.30 WOLF KATI

EGÉSZ NAP:

ŐSZI KÉZMŰVES
PROGRAMOK

UGRÁLÓVÁRAK

HAGYOMÁNYÓRZÓ
SZÜRETI JÁTÉKOK

ARCFESTÉS

JÁTÉK LABIRINTUS

KISÁLLAT SIMOGATÓ

VIDÁMPARKI JÁTÉKOK

A RENDEZVÉNY VÉDNÖKEI:

**SIMICSKÓ ISTVÁN, HONVÉDELMI MINISZTER
DR. HOFFMANN TAMÁS, ÚJBUDA POLGÁRMESTERE**



II. évf. 7. szám | 2017. szeptember

pont

újbudai
kulturális
magazin

**MINDIG HELYSZÍNE VANNAK,
DE BUDAPEST AZ OTTHONUK**

*Cseke Eszter
és S. Takács András*

**A SZOMSZÉDOK
TITKAI**

**ÖREG TÖKÉK NYOMÁBAN
A SZABADSÁG KIS KÖREI**

Cseke Eszter és S. Takács András

MINDIG HELYSZÍNE VANNAK, de Budapest az otthonuk

MINDENHOL OTT VANNAK, AHOL VALAMI ÉRDEKES TÖRTÉNIK, MINDENRŐL FORGATNAK, AMI MEGFOGJA ŐKET, ÉS MINDEZÉRT SZÁMTALAN HAZAI ÉS KÜLFÖLDI DÍJAT SÖPÖRTEK MÁR BE AZ ON THE SPOT RIPTEREI. CSEKE ESZTER ÉS S. TAKÁCS ANDRÁS MINDIG A HELYSZÍNE VANNAK, ÁM AMIÓTA KISFIUK MEGSZÜLETETT, SOKKAL ÓVATOSABBAN VÁLASZTANAK TÉMÁT. JÁROMI ZSUSZANNA INTERJÚJA

Mi az első emléketek a másiktól?

S. Takács András: Én pontosan fel tudom idézni, amikor először

megláttam Esztert a felvételi harmadik körében a Színház- és Filmművészeti Egyetemen. 19 éves voltam, és azt gondoltam, hogy jószágos ég, milyen bombázóval fogok egy osztályba járni!

Cseke Eszter: Én Andrisra a felvételi nem emlékszem, de mentségemre legyen mondván, hogy épp Kínából repültem haza, és azt sem tudtam, hol vagyok, forgott velem a világ...

S. T. A.: Már az első év végén közös filmekben ötleteltünk, a legelső közös szakmai emlékünknél, hogy ülünk az egyetem tetőteraszán, és azon morfondírozunk, hogyan

interjúvolhatnánk meg a pápát. Nagyon szerettük egymásban, hogy semmire sem mondtuk: „áhhh, az lehetetlen!”, még a legőrültebb ötletekre sem.

Cs. E.: Így aztán másodévből vizsgafilmeket forgattunk Wim Wendersről, egy évvel később pedig két kis kamerával beléptünk a Gázai övezetbe.

Ekkor már együtt voltatok?

S. T. A.: Dehogy! Mi jóval az egyetem után lettünk egy pár. Négy évig jártunk a filmművészetre, és már kétszer körbeutaztuk a világot, de még mindig csak nagyon jó barátok voltunk.

Forgatás a Gázai övezetben



A xikrin törzs tagjaival Amazóniában

Hogyan néz ki nálatok a munkafolyamat? Miként indul egyáltalán egy projekt?

Cs. E.: Ez változó. A Diktátorok gyermekei széria ötlete egy repülőgépen jött, amikor Egyiptomból hazafelé azon gondolkodtunk, vajon mi lehet Mubarak gyerekeivel. A Törzsekhez pedig azért indultunk el, mert elegünk volt a háborús terepekből, és kíváncsiak voltunk, vannak-e még valóban elzárt, érintetlen közösségek, ahogy azt a nyugati világban hinni szeretnénk.

S. T. A.: És kiderült, hogy nem nagyon vannak már ilyen törzsek, ám Afrikában, Pápua Új-Guineán és Ázsiában is sokkal érdekesebb történeteket találunk, mint amire számítottunk.

Cs. E.: Amikor már megvan a téma, elég komoly kutatómunka indul. A Törzsek sorozatnál antropológusok segítettek, a diktátoroknál történészek. Utóbbihoz 35 lezármazottat kerestünk meg, és 80 százalékuk azonnal nemet mondott, vagy nem is reagált.

S. T. A.: A Diktátorok gyermekeit két évig készítettük elő, és az ötlettől számítva négy

esztendő telt el a nemzetközi premierig, a világ több mint száz országába jutott el. Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a kezdetektől a saját



A 9 hónap alatt a Föld körül forgatásán Balin.

érdeklődésünket követhetjük. A legutóbbi szériánk például a születésről szól, és miután felvettük, hogyan és hova születik meg egy baba a Gázai övezetben, egy szír menekülttáborban, vagy épp egy békés mexikói születésházban, a végére már az érdekelt minket, vajon mennyire határozza meg az életüket, a karakterüket, hogy miként

születtek, és mi történt velük az életük legelején.

Cs. E.: Ezt persze ott a helyszínen nem tudhattuk meg, hiszen a főszereplőink csecsemők voltak, amikor elváltunk egymástól. Az őszi évadunk viszont olyan emberekről szól, akik a történelem egy-egy sötét korszakában látták meg a napvilágot vagy voltak gyerekek, Auschwitztól Szarajevóig, és most, 20, vagy akár 70 év távlatából már látják, hogy mit okoztak az életükben ezek a traumák.

Amikor szabadságon vagytok, szigorúan pihentek? Még egy reggelinél sem merülnek fel ötletek?

Cs. E.: Dehogynem! Az ötletekkel nincs is semmi baj. Felírjuk egy fecnre, és reggelizünk tovább. Mivel az év felében külföldön vagyunk és szállodákban reggelizünk, természetesen ilyenkor állandóan szóba kerül a

munka. De már jó ideje megtanultuk: ahhoz, hogy ne égiünk ki, időről időre muszáj leállnunk, így minden esztendőben megpróbálunk elvonulni valahova, lehetőleg a természetbe, ahol kikapcsoljuk a telefonokat, és nem nézünk e-mailt sem.

Megkeresnek fiatal riporterek, újságírók, hogy tanácsot kérjenek

S. T. A.: Előfordul, és a legnagyobb megtiszteltetés, hogy szinte minden hónapban jön egy e-mail, hogy valaki szakdolgozatot ír az On The Spotról. Mivel alig vagyunk itthon, sajnos igen ritkán tudunk ebben személyesen segíteni.

Amióta a kisfiatok megszületett, jobban átgondoljátok, hová utaztok?

S. T. A.: Persze. Azóta nem voltunk sem törzseknél, sem háborús terepen, nagyon megnézzük, hova visszük. Megjegyzem, a marokkói sivatag vagy a Magas-Atlasz-hegység sokkal tisztább, mint mondjuk a Nyugati pályaudvar, és a levegő is jobb.

Ő miként éli meg az utazásokat?

Cs. E.: A környezete gyakran változik, de mi állandóan ott vagyunk neki. Azt hiszem, sokkal több időt tölt a szüleivel – ráadásul mindkettővel –, mint egy olyan gyerek, akinek a szülei nyolc órában dolgoznak. A nagyobb forgatásokra gyakran elkísér bennünket valaki a családból, hogy segítsen. Andrisék öten vannak testvérek, nekem is van két nővérem és egy öcsém, tehát annyi nagybácsi és

nagynéni van, hogy valaki mindig ráér, a nagyszülőkről nem is beszélve. Óriási szerencse ez is!

Hogy érzitek, milyen szülők vagytok?

S. T. A.: Én következetesen aggódom, Eszter pedig a legodádóbb anyuka, akit ismerek. Továbbra is járjuk a világot, a mi világunk pedig a gyerek körül forog. Ő ebbe született bele, már Eszter hasában is járt vagy tíz országban.

Hogyan érzitek, jobban megviselnek benneteket a gyermekekkel kapcsolatos negatív események, témák, amióta szülők lettetek?

Cs. E.: Biztosan. Egy szülő talán könnyebben belegondol mondjuk abba, hogy egy 2008 végén született gázai gyerek hét éves

korára már három háborút élt át. Mit várunk ettől a generációtól?

S. T. A.: De amikor még nem volt gyerekünk, akkor is megviselt mindkettőnket a kilátástalanság, és egy végletekig kiszolgáltatott kisbabánál ez még drámaibb. Amikor elbúcsúztunk a legnagyobb szír menekülttáborban született Ibrahimtól és családjától, mindannyian bőgtünk: a család, a tolmács, és persze mi is.

Hol érzitek leginkább otthon magatokat?

S. T. A.: Nagyon szeretjük Budapestet, ez az otthonunk, és minél több helyen járunk, annál jobban értékeljük a szépségét, a méretét, az építészetét, a természeti adottságait. Azt, hogy tizenöt perc, és fent vagy a budai hegyekben, miközben a belvárosból haza lehet sétálni.

Cs. E.: Andris itt született, és itt is nőtt fel, én kolozsvári vagyok, úgyhogy ott is otthonosan érzem magam, és amikor legutóbb Visky András drámaíróval, rendezővel Kolozsvárott forgattunk, Andris is beleszeretett a városba.

Visky András az új sorozat egyik szereplője?

Cs. E.: Igen, a Visky család története egészen megdöbbentő. András két éves volt, amikor az 1956-os forradalom megtorlásaként református lelkész édesapját börtönbe zárták, az édesanyját pedig a gyerekekkel együtt kitelepítették a Duna-



Bettina Göringgel, Hermann Göring unokahúgával Berlinben

deltába. Megjelent egy apró, törekeny asszony a pusztaiban hét gyerekkel, és éveken át apa nélkül, férj nélkül, többször konkrét életveszélyben kapaszkodtak össze, hogy túléljék.

Színes, mozgalmas és izgalmas élet van már eddig is mögöttetek, mi a cél? Mi az, amit még szeretnétek elérni?

S. T. A.: Nem tudod elképzelni, mennyire inspiráló, hogy ilyen emberek beengednek az otthonukba, az életükbe, adott esetben többet megtudhatunk róluk, mint egy-egy barátjuk, közben pedig rengeteget tanulunk tőlük, róluk és magunkról is. Most forgattunk Kanadában és az Egyesült Államokban dr. Máté Gáborral, akinek a családról, a függőségekről, a stresszbetegségekről és a figyelemzavarról szóló könyveit

mindenkinek nagyon ajánljuk. Utána a 90 éves Edith Egerrel dolgoztunk, aki úgy élte túl Auschwitzot, hogy Mengelének táncolt. Ő ma családterapeuta-ként dolgozik, most fog megjelenni a könyve, amit New York Times-bestsellernek várnak. A forgatás végére olyan lett nekünk, mint egy pót-nagymama, a fiunknak pedig, mint egy dédnagymama. Ha az ő fantasztikus történeteiket hitelesen elmesélhetjük, az nekünk bőven elég.

Min dolgoztok éppen, és az mikor lesz itthon is látható?

S. T. A.: Az On The Spot nyolcadik évadán dolgozunk, az lesz a címe, hogy Az ellenség gyermekei, és ősszel indul a Duna Televízión. Összesen tíz filmből áll, hetente kerül majd adásba, úgyhogy most ki se látunk az utómunkából.



Selfie Ferenc pápával Krakkóban a forgatás után

Fotók: Facebook/On The Spot